

Copyright © Hyperliteratura, 2025, pentru prezenta ediție.

www.Hyperliteratura.ro
office@hyperliteratura.ro

DISCLAIMER: Pentru o viață sănătoasă,
consumați minimum două cărți pe lună.

www.Facebook.com/Hyperliteratura
www.Instagram.com/Hyperliteratura
www.Tiktok.com/@ed.Hyperliteratura
www.Youtube.com/Hyperliteratura

Detalii online despre carte:
www.Hyperliteratura.ro/produs/Efectul-Jumanca

Redactor: Andrei Ruse
Corector: Dragoș Cărbuneanu
Tehnoredactor: Dan Iancu

Tiraj I (mai 2025): 500 exemplare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GĂVAN, RADU

Efectul Jumanca : povestiri de un umor negru necruțător / Radu Găvan.

- București : Hyperliteratura, 2025

ISBN 978-606-9671-43-6

821.135.1



Apoi au început crimele

Primul cadavru îi aparținea unui scriitor obscur, dar prolific, care publicase șapte romane, patru volume de proză scurtă și două de poezie, toate în regim propriu. Fusesse ucis în bătaie cu ultimul roman publicat la tipografia de la parterul blocului, un monstru de o mie de pagini, pe care, din păcate, insistase să-l scoată direct în ediție de lux, în format mare, cu coperti cartonate, nu în mai multe volume normale, decizie care nu numai că ar fi atras mai mulți cititori din familie și dintre prieteni, dar care, poate, i-ar fi salvat și viața. Deoarece era într-atât de anonim în lumea literară, ziarele n-au menționat că era și scriitor, deși părinții insistaseră, fiind dispuși să-și sacrifice pensiile pe o lună pentru a se consemna în ziar că fusese scriitor, nu o victimă oarecare, susținând chiar că fiul lor le-ar fi dat de înțeles că următoarea carte avea să-o publice la o editură importantă. Bineînțeles, nimeni nu i-a crezut.

Al doilea cadavru a apărut peste câteva săptămâni, și de data aceasta lumea literară a vuit, deoarece era vorba despre un prozator renumit. Ucigașul rulase cel mai recent microroman al victimei, apărut la o editură cunoscută, în condiții precare, și i-l îndesase pe gât cu o violență nemaipomenită. Trupul prozatorului a fost găsit în garsoniera în care locuia împreună cu părinții. Aceștia fuseseră plecați câteva zile în Skiathos pentru a-și reînnoi jurămintele, iar la întoarcere avuseseră parte de o surpriză neplăcută. Prozatorul, care nu împlinise cincizeci de ani, lăsa în urmă două romane fluviu, cinci obișnuite, două microromane și un volum de povestiri, toate publicate la edituri cu ștaif.

Lumea literară a fost împărțită în două – pe de o parte cei care îl iubiseră și care considerau că defunctul mai avea multe de oferit, iar pe de alta cei care nu-l înghițeau, considerându-l un scriitor slab de-a dreptul, sau măcar supraestimat și cu nasul pe sus. Cele două tabere s-au războit câteva zile pe rețelele de socializare, apoi lucrurile au intrat în normal și prozatorul s-a scufundat încetul cu încetul în adâncile ape ale uitării, deși, bineînțeles, de pe rafturile librăriilor și anticariatelor, operele sale pândeau nemurirea sau măcar o ședere ceva mai îndelungată în memoria cititorilor.

A treia victimă a fost o scriitoare trecută de primele tinereți, dar ageră la minte și cu o limbă șfichiuitoare. Venerabila autoare fusese ucisă cu propriile-i cărți, pe care criminalul le folosise ca pe niște pietre, luând-o la țintă fără milă. Pentru că era considerată o scriitoare influentă, lumea a înmărmurit aproape o săptămână, după care guvernul a promulgat o lege nepopulară și scandalul național a înghițit degrabă tragedia literară. Moșteni-

rea beletristică rămasă de pe urma prozatoarei era vastă și avea o valoare inestimabilă.

Deși existau voci care se îndoiau de legitimitatea ca scriitor a primei victime, până la urmă s-a ajuns la un consens și verdictul a fost dat: exista, iată, un ucigaș în serie care își alegea victimele din rândul scriitorilor, indiferent de valoarea literară, ceea ce însemna că niciun autor nu era în siguranță, câtă vreme sinistrul criminal nu era capturat de autorități. Părinții primei victime au salutat cu urale vestea că fiul lor murise ca un scriitor și și-au sacrificat până la urmă pensiile pe o lună sub forma unei recompense onorifice oferită persoanei care ajută la prinderea criminalului. Părinții celei de-a doua victime, deși nu rămăseseră cu mare lucru după excursia în Skiathos, și-au pus și ei la bătaie pensiile pe o lună pentru a spori valoarea recompensei, ajungându-se astfel la o sumă frumușică și la o impresionantă solidaritate între rudele victimelor. Părinții scriitoarei consacrate muriseră demult, soțul, de asemenea, copii nu avea, iar editura n-a vrut să contribuie financiar, oferind în schimb un suport moral anemic.

Locuiam împreună cu părinții într-un apartament de patru camere din apropierea Pieței Rosetti, urmam de doi ani studiile Facultății de Litere și eram pasionată de cărți și de scriitori, însă, spre deosebire de mulți alți cititori, interesul meu se îndrepta cu precădere către cei contemporani autohtoni. Mi se părea fascinant că aveam ocazia să-i văd în carne și oase, să-i ascult vorbind, să le pun întrebări, și astfel să pot adăuga o formă palpabilă scrisului lor.

Primul meu iubit scriitor a fost un coleg de grupă, un tip foarte deștept, însă un prozator slab, preocupat prea mult de felul în care scrisul său era privit de alți oameni și prea puțin de ce avea cu adevărat de spus, ori poate că nu avea ceva autentic de transmis. Cert este că nu mi-a luat mult până să mă dumiresc că era un impostor plin de ifose și să-l părăsesc. Eram îndrăgostită poate de ideea de a întâlni un scriitor adevărat cu care să experimentez diverse chestii, cum ar fi de pildă să-i fac sex oral în timp ce el îmi citea cu glas tare din cel mai recent roman. Încercasem asta cu fostul iubit, însă în momentul în care începuse să citească pompoșeniile penibile pe care el le socotea literatură, îmi pierdusem brusc orice chef, ba chiar îmi venise să plâng de ciudă, ajungând astfel în situația jenantă de a avea un penis nedorit în gură.

Următorul iubit a fost un profesor de la facultate, scriitor publicat și apreciat în lumea literară. Scria bine, fără să fie extraordinar, însă pentru mine era îndeajuns în acel moment. Relația noastră a fost asemănătoare cu scrisul lui – agreabilă, fără să fie memorabilă. Din păcate, soția profesorului a aflat de legătura clandestină și, fiind o femeie rea și răzbunătoare, i-a rupt mâna cu care scria și i-a învinețit ochiul drept, iar eu am fost nevoită să lipsesc o lună de la facultate, timp în care am rămas ascunsă în casă, departe de mânia soției dezlănțuite.

Deși idila noastră se încheiase abrupt și cam neplăcut, dorința mea de a cunoaște intim alți scriitori a crescut cu rapiditate, devenind în scurtă vreme o adevărată obsesie. Am început să particip la cluburi de carte și lecturi publice, unde am avut șansa să întâlnesc o sumedenie de scriitori de toate vârstele, atât cunoscuți, cât și aspiranți. Nu prea mă interesau discuțiile, însă când era rândul

autorului să citească, ascultam cu mare atenție, iar dacă textul unuia mă convingea, încercam să mă culc cu el, și de obicei reușeam.

Am avut astfel ocazia să cunosc intim atât scriitori experimentați, stiliști desăvârșiți, cât și debutanți talentați și delicați, și unii și alții fragili ca niște floricele când venea vorba despre textele lor după o partidă sănătoasă de amor. Cu toate că avusesem parte de câteva experiențe mulțumitoare, atât din punct de vedere literar, cât și sexual, tânjeam să întâlnesc un mare scriitor care să fie în același timp și un amant desăvârșit, și pe cât posibil să nu devină un arici dacă se întâmpla să-i fac o analiză exhaustivă pe text chiar după climax.

Apoi au început crimele.

Vestea că un ucigaș în serie vânează fără discernământ atât scriitori celebri, cât și anonimi neomologați de edituri și critică, i-a făcut pe mai toți autorii să bage capul la cutie. Astfel n-am mai avut la ce lansări să mă duc și o vreme a trebuit să mă mulțumesc cu parteneri obișnuiți. Abia atunci am înțeles că eram dependentă de senzația pe care mi-o producea împreunarea cu un scriitor, fie el și impostor, – acea comuniune sacră dintre spiritul creativ neostoit și actul fizic animalic, imaginația debordantă a scriitorului contopindu-se cu transpirația mundană, apoi, după un orgasm cutremurător, o conversație provocatoare despre ce-a vrut să spună autorul. În acel moment, goliți de toate cele, struniți de întrebările mele relativ intruzive, scriitorii înțelegeau și ei în sfârșit ce-au vrut să spună, revelație care, nu de puține ori, conducea către un nou orgasm, chiar mai intens decât primul.

Așadar, nu-i de mirare că atunci când mi-a ajuns la urechi știrea că în câteva zile urma să aibă loc o lectură publică era să leșin de emoție. Nu știam niciunul dintre scriitorii de pe afiș, dar nu avea importanță. Evenimentul se ținea într-un club infect de la subsolul unei clădiri vechi, frecventat de tot soiul de dubioși, în care mă păcălise să mergem odată primul meu iubit, scriitorul ratat, și unde jurasem să nu mă mai întorc. Iată însă că dragostea pentru literatură mă făceau să cobor din nou în infern. M-am programat de îndată la salon, unde m-am vopsit blondă, am observat că unii scriitori, mai ales consacrații și perverșii, preferau blondele, m-am epilat și mi-am vopsit unghiile într-un roșu aprins pasional. După aceea m-am dus în mall și mi-am cumpărat o bluză albă de satin, cu care nu puteam da greș, și o pereche de pantofi șic.

În ziua evenimentului m-am gătit la mare artă și am luat un taxi până la locație. Am coborât cu grijă treptele mizerabile, nedemne de pantofii cei noi, și am intrat în club. Era aproape gol. Un pletos slinos la bar, care stătea de vorbă cu alt slinos, pesemne un obișnuit al locului, doi puști care se mozoleau pe o băncuță, un moș ofilit, uitat într-un colț probabil de când se deschisese clubul; în fața micuței scene improvizate se aflau câteva rânduri de scaune, majoritatea goale. În spatele scaunelor, un trepied pe care era montat un telefon. Am numărat cinci spectatori – două fete, un tip de vreo cincizeci de ani, înalt, spătos, cu o mutră chinuită, care îmi părea familiară, o cucoană cu fustă largă, bluză lălâie, mărgele roșii și păr vâlvoi, și un tânăr misterios, cu un păr negru lucios, drept, lung până la umeri, nas acvilin, pomeți de actor și o privire pătrunzătoare, de m-a luat cu amețeală

și ceva furnicături plăcute când am întâlnit-o. M-am așezat chiar în spatele lui.

În vreme ce așteptam să înceapă evenimentul, mi-am dat seama că tipul cu mutră acră era un critic destul de cunoscut, pe care îl văzusem cu câteva luni înainte la o lansare, unde ținuse o cuvântare în urma căreia mă simțisem cam proastă, de vreme ce nu înțelesesem mare lucru, în afară de ce credea criticul că dorise să spună autorul, greșit însă, căci în noaptea respectivă autorul îmi mărturisise ce voise de fapt să spună și n-avea nicio legătură cu ce-și închipuise criticul. Între timp mai veniseră încă șapte persoane, ceea ce însemna că lectura avea să fie măcar un succes de public.

Apoi slinosul de la bar a pornit înregistrarea și a urcat pe scenă. A spus câteva cuvinte, după care l-a chemat pe celălalt slinos, care se pare că nu era un client obișnuit, ci un poet underground redutabil, iar acesta și-a aprins o țigară, deși legea interzicea fumatul în locurile publice, și a citit fără să se grăbească niște poeme întunecate și impenetrabile, străbătute de un experimentalism feroce. După ce s-a retras în aplauzele noastre entuziaste, primul slinos a revenit pe scenă și a rostit numele unui prozator cunoscut, moment în care moșul s-a înălțat din colțul uitat de lume, și-a îndreptat spatele, a scuipat pe jos, și-a suflecat mânecile și a pășit demn pe scenă. Nu mai arăta așa ofilit și, pentru o clipă, m-am gândit că poate, de ce nu, măcar din curiozitate, apoi am îndepărtat gândul aproape dezgustată. De undeva din nădragi a extras un volum ponosit și a citit cel mai lung, ostentiv și inutil text pe care-l auzisem în viața mea, iar la sfârșit aplauzele au fost de-a dreptul furtunoase.

Moșul s-a retras în glorie și a venit în sfârșit rândul tipului pe care pusesem ochii, aparent un scriitor atât de obscur încât prezentatorul slinos îi uitase numele, fiind nevoit să-i facă semn să vină lângă el. Când a urcat pe scenă am observat că șchiopăta ușor. A spus bună seara și avea o voce adâncă, de poet damnat, și expresia aspră a unui prozator încercat. Pe urmă și-a rostit numele și, dintre buzele-i ademenitoare, numele său mi-a mângâiat simțurile amorțite de polologhia moșului ca un vânt răcoros într-o noapte de august, ceea ce nu era o comparație complet nepotrivită, ținând cont că eram în august și noaptea era aproape. Pentru o clipă privirile ni s-au întâlnit, apoi și-a plecat fruntea și a început să citească o poveste despre un orfan care își pierduse părinții într-un accident de mașină. Mergeau pe un drum de munte, când o căprioară inocentă pășise în calea mașinii. Tatăl trăsesse de volan și mașina zburase într-o râpă. Șansa făcuse ca băiatul, care avea deja zece ani, să citească *Ulise* și, în momentul impactului, își înfundase instinctiv nasul între paginile catifelate ale exemplarului premium, iar volumul acționase ca o veritabilă cască de protecție și airbag în același timp, salvându-l de la o moarte sigură.

Părinții băiatului fuseseră mari cititori și scriitori minori, astfel că în venele băiatului cursese literatură încă de la început. Citise *Ulise* până să împlinească zece ani, dar pentru că nu înțelesese nimic, o luase la recitat. De asemenea, lucra la un roman despre amintirile sale din copilăria timpurie.

Deoarece era singur pe lume, a fost trimis la un orfelinat, unde a continuat să citească și să scrie, deși simțea că ceva lipsea. Șansa a făcut ca pe când avea doisprezece ani să participe online la un curs despre literatură ținut

de un scriitor mohorât, dar cu suflet mare. Scriitorul avea părul alb și bogat, barba îngrijită, vocea profundă, privirea iscoditoare și era îmbrăcat adecvat, la costum și cravată, întruchipând astfel răspunsul ideal la întrebarea cum ar trebui să arate un scriitor. Deși cursul a fost scurt, băiatul a rămas marcat de personalitatea marelui povestaș și, după ce s-a perpelit câteva zile, i-a trimis o scrisoare emoționantă în care își declara dragostea necondiționată pentru literatură și mai ales pentru cărțile maestrului, pe care, bineînțeles, le citise și le recitise, adorând fiecare cuvânt.

Scrisoarea l-a emoționat pe scriitor, care l-a vizitat la orfelinat, unde au purtat o îndelungă discuție, în urma căreia acesta a decis să-l înfieze. Era, la urma urmei, un tip sufletist, de asemenea singur pe lume, tânjind să transmită cuiva vastele sale cunoștințe, și mai avea și el nevoie de cineva care să-i aducă un pahar cu apă la bătrânețe. Mai avea însă și un alt motiv.

Băiatul a acceptat cu bucurie, imaginându-și că va trăi în puf de acum încolo, însă se cam înșela. Scriitorul, care fusese militar de carieră și avea niște idei obtuze și relativ deplasate în privința creșterii copiilor, bazate pe îndoctrinare și o disciplină de fier, l-a închis în beciul casei de cum au ajuns, prinzându-i ditamai lanțul de picior și a început să-i predea un curs atotcuprinzător de *creative writing*. Pe lângă cursul de bază, băiatul studia și alte domenii de interes, cum ar fi limba latină, artele marțiale literare și tehnici de supraviețuire în sălbăticie, dovedindu-se un elev deosebit de silitor și dibace.

După trei luni, timp în care băiatul făcuse progrese considerabile, printre altele identificând criminalul din 2666, scriitorul l-a eliberat din beci și l-a instalat într-o

cămăruță austeră, continuând să-i dezvăluie tainele scrisului și învățând la rândul său de la băiat, care, așa cum am tot spus, era un talent autentic, capabil de niște giumbușlucuri literare remarcabile. Nu l-a dat la școală, considerând sistemul de învățământ depășit și obositor, preferând să includă, așa cum am menționat, anumite materii în cursul de bază despre literatură și viață, ceea ce era totuna, căci literatura era viață, în toată complexitatea ei, și nici pe afară nu-l lăsa să iasă decât noaptea, deoarece nu-i plăceau oamenii, scriitorii români contemporani în mod special, spre deosebire de cei străini, pe care îi admira fără rezerve.

Acesta era și unul dintre motivele pentru care, în secret, plănuia crearea unui cult care să-l adore și să-i poarte numele de-a lungul veacurilor, asigurându-i nemurirea și perpetuând adevărata literatură. Problema era că, suferind de condiția geniului ostracizat și evitând prezența fizică a altor oameni, singurul cult posibil ar fi fost unul online, însă ideea nu prea îi surâdea, deoarece era un tip de modă veche și prefera un cult ca la carte, cu sediu social și ședințe la care adepții să se închine fizic la el. Așadar, planul părea o utopie, asta până când îl întâlnește pe băiat, care, antrenat așa cum trebuie, ar fi putut deveni apostolul său, ocupându-se de toate daravelele și lăsându-l astfel să fie slăvit în tihnă. De asemenea, cu pregătirea cuvenită, băiatul putea conduce cultul după moartea lui, asigurându-i în acest fel nemurirea, aceasta fiind ideea de bază oricum.

Cultul a fost înființat în ziua în care scriitorul a împlinit optzeci de ani, un frumos cadou pentru veneratul fondator. Băiatul, care între timp devenise un tânăr chipeș, a fost desemnat președintele organizației și a

primit ca obiectiv principal atragerea de noi membri. Fiind un tip isteț, și-a dat seama imediat că popularitatea maestrului putea fi capitalizată și i-a sugerat acestuia să anunțe că va ține un curs revoluționar de *creative writing*. Deoarece locurile erau limitate, aspiranții trebuiau să trimită o scrisoare de minimum trei mii de cuvinte în care să spună ce admiră la marele scriitor, fiind încurajați să-și exprime liber sentimentele, oricât de exaltate. În urma scrisorilor primite, maestrul și învățacelul au ales împreună un număr de posibili viitori membri, autorii celor mai deșănțate mesaje, și i-au chemat pe rând la interviu.

După etapa interviurilor au rămas jumătate din candidați. A urmat cursul, iar la sfârșit au fost aleși cei mai fanatici, dar și talentați susținători ai profesorului. Aceștia au primit drept premiu invitația de a se înscrie în organizație, contra unei cotizații lunare, cu posibilitatea unei reduceri dacă plăteau pe un an în avans. Cu toții au acceptat cu bucurie, ba chiar unora li s-a părut prea mică taxa și au suplimentat suma din proprie inițiativă.

În scurtă vreme, asociația a înființat o revistă literară, precum și propriile-i premii, și a început să organizeze evenimente patronate, bineînțeles, de venerabilul fondator. Datorită succesului de care se bucurau inițiativele asociației, din ce în ce mai mulți cititori și scriitori, ceea ce era cam același lucru, au început să se înscrie pe lista de așteptare pentru a fi admiși în rândul membrilor, un proces deloc facil, deoarece erau nevoiți să dea mai întâi un test scris despre cărțile gurului, urmat de un examen oral susținut în fața băiatului-președinte, iar la final, cei care treceau de primele două probe, trebuiau să-l înfrunte pe însuși maestrul, în cadrul unui interviu dur, dar

drept și plin de învățăminte. Cu toate acestea, cererea era atât de mare, încât organizația și-a deschis filiale la Cluj, Timișoara și Iași, toate sub atenta supraveghere din umbră a băiatului.

În această perioadă înfloritoare, un bărbat a avut o ascensiune fulgerătoare. Succesul nu s-a datorat talentului său ieșit din comun, dimpotrivă, ci determinării și oportunistului, în cazul de față două atribute absolut necesare și deosebit de apreciate. Era un scriitor mediocru, dar viclean, și nu i-a fost greu să intre pe sub pielea băiatului, care era cam naiv în privința anumitor aspecte ce nu țineau de literatură, ci de lumea literară, și își dorea și el să aibă un prieten. Impostorul a ajuns așadar să fie un apropiat al băiatului și, prin el, al bătrânului scriitor, care o cam dăduse în mintea copiilor, îmbătat fiind de succesul cultului care îl proslăvea.

Folosindu-se de limba sa dibace, vicleanul a otrăvit încetul cu încetul mintea bătrânului, convingându-l în cele din urmă că băiatul era o amenințare, deoarece își dorea să-i ia locul și astfel lumea să-l adore pe el, nu pe maestru, care, din păcate, urma să fie dat uitării curând. Montat de vorbele mincinoase, maestrul și-a convocat fostul ucenic și l-a confruntat. Acesta a negat, bineînțeles, însă, uluit fiind de atitudinea ostilă a tatălui său adoptiv, s-a cam pierdut cu firea, ceea ce, în ochii bătrânului, a reprezentat dovada irefutabilă a trădării, prin urmare l-a destituit pe loc din funcția de președinte, închizându-l din nou în beciul casei, cu lanțul prins de picior. Mai mult, la sugestia trădătorului a numit în funcția de președinte un renumit scriitor servil, care își dobândise notorietatea lingușindu-i pe cei puternici și fiind deosebit de dur cu cei mai mici, care nu-i aduceau

vreun folos. Intuind însă potențialul distructiv al veleitărilor trădător, servilul îl atrăsese de partea sa promițându-i că de îndată ce planul său malefic va da roade, îl va ajuta să publice la o editură cunoscută, ceea ce pentru veleitari echivala cu o mană cerească.

De îndată ce scriitorul servil a ajuns președinte, a început să-l vorbească pe la spate pe bătrânul guru, dând de înțeles că acesta se cam ramolise, ceea ce nu era prea departe de adevăr, și nu mai era demn să fie adorat ca un mare scriitor și personalitate omnipotentă, ci mai curând îndepărtat cu grație. Pas cu pas, membrii organizației, care de fapt nu-și doreau să-l urmeze pe bătrânul scriitor neapărat, ci pur și simplu pe cineva suficient de puternic și carismatic încât să le spună ce să facă și pe care să dea eventual vina dacă lucrurile nu mergeau cum trebuie, și-au pierdut încrederea, moment în care scriitorul servil și-a dat arama pe față și a propus un alt idol, deoarece, deloc surprinzător, și el avea un stăpân, care până atunci pândise din umbră. O scriitoare din aceeași generație cu maestrul, invidioasă pe succesul acestuia, plănuiase să-i ia locul, căci, la rândul său, mai presus de orice, își dorea să fie divinizată.

Bătrâna scriitoare avusese un succes destul de mare cândva și se hrănise până nu demult cu el, însă de când colegul său dobândise statutul de scriitor cult, nu mai putea dormi noaptea de ciudă că un scriitor mai slab din aceeași generație se bucura de o asemenea faimă nemeritată. Prin urmare, apelase la scriitorul servil, care de ceva vreme intrase într-un con de umbră și îl momise cu ușurință, promițându-i faimă și putere când ea va ajunge la conducere. Scriitorul acceptase pe loc, fiind fericit să aibă în sfârșit un singur stăpân atotputernic.

Toți membrii organizației au votat, iar scriitorul servil, fără să mai numere voturile, a anunțat că noul patron de urmat era bătrâna scriitoare, devenită astfel, peste noapte, obiectul adorației mulțimii.

Între timp, băiatul suferea întemnițat în beci, atât de foame și de sete, fiind nevoit să lingă pereții jilavi și să mănânce șobolani și libărți, cât și din pricina faptului că tatăl său adoptiv nu avusese încredere în el și îl abandonase fără milă în întuneric. Adevărul era însă că bătrânul își cam pierduse mințile, alternând momentele de luciditate cu cele de delir.

În noaptea de după ce fusese mătrășit, s-a întors acasă. Băiatul l-a strigat, ca de obicei, dar bătrânul nu i-a răspuns nici de data aceasta. S-a așezat pe canapea și a rămas nemișcat, privind în gol. Brusc, a început să plângă. Din beci, băiatul i-a auzit hohotele și a început să se zbată amarnic și să-l strige cu un glas sfâșietor. Apoi suspinele au încetat subit și s-a așternut liniștea. Înnebunit, băiatul a început să-și roadă piciorul, după ce în prealabil își folosisese cureaua drept garou, așa cum îi predase tatăl adoptiv cu ani în urmă la cursul de supraviețuire. L-a ros până la os, ca un animal, plângând, urlând, strigându-i numele, leșinând și trezindu-se, delirând, discutând cu diverși mari scriitori morți, care, fără excepție, îi insuflau încredere că va reuși s-o ducă la capăt, apoi și cu scriitori minori, care îi spuneau c-o s-o dea în bară, pe urmă a lovit osul cu cantul palmei, așa cum învățase la cursul de arte marțiale literare, când spărgea romane proaste, dar groase, și osul s-a rupt.

S-a târât pe scări, a tras ușa beciului, s-a târât pe dușumea până în sufragerie, unde bătrânul încremenise pe canapea, cu bărbia căzută în piept. S-a sprijinit pe mar-

ginea canapelei și s-a săltat lângă el. L-a strâns în brațe și l-a sărutat pe păr. Trupul lui îi părea atât de firav, de parcă bătrânul ar fi fost copilul, iar el, tatăl.

Tânărul a tăcut. Am aplaudat emoționată. Criticul și moșul n-au aplaudat, ba chiar criticul s-a ridicat de pe scaun și l-a terfelit mai întâi pe poetul underground slinos, după care l-a ridicat în slăvi pe moșul consacrat ofilit, iar la urmă i-a făcut harcea-parcea povestirea tânărului, acuzându-l că încearcă să profite în cel mai ieftin mod cu putință de tragedia ce lovise literatura română și că așa zisa povestire nu avea cap și coadă.

Acesta a zâmbit și a spus că povestea nu se terminase, apoi a scos o foaie și a continuat să citească:

Băiatul s-a trezit la spital. De îndată ce a deschis ochii, a întrebat de tatăl său. Asistenta i-a spus că fusese deja înmormântat. A doua zi a fost vizitat de doi frați, unul poet, celălalt un simplu cititor cu suflet mare, amândoi credincioși bătrânului scriitor. Aceștia i-au povestit ce se întâmplase în perioada în care fusese închis în beci și împreună au pus lucrurile cap la cap. Frații i-au spus că din acel moment credința lor era îndreptată către el, urmașul regelui. El le-a mulțumit și ei au plecat. După ce medicii i-au montat o proteză performantă și a fost din nou în stare să meargă, s-a întors în casa părintească și a pus în aplicare planul pe care îl urzise câtă vreme fusese ținut la pat.

Mai întâi l-a urmărit pe veleitar, apoi pe scriitorul servil. Pe babă n-a fost nevoie, că nu ieșea niciodată din casă. Într-o noapte, l-a surprins pe veleitar într-un gang și l-a lovit în cap cu cea mai recentă producție tipografi-

că a acestuia. Veleitarul a căzut ca secerat, iar tânărul a continuat să-l lovească până i-a făcut capul chiselită.

După trei săptămâni, părinții scriitorului servil l-au lăsat singur acasă. Seara, i-a bătut la ușă. Scriitorul servil a deschis și, ipocrit, a dat să-și exprime regretele pentru moartea bătrânului, însă de cum a deschis gura, băiatul a pășit înăuntru, l-a cuprins de ceafă cu o mână, iar cu cealaltă i-a vârât între dinți ultima apariție, un microroman pe care îl rulse temeinic, apoi a apăsat cu putere și i l-a îndeșat pe gât. Scriitorul servil a încercat să reziste, însă în cele din urmă a fost copleșit de propria literatură și s-a sufocat.

A venit rândul babei, căreia i-a bătut la ușă în cursul dimineții. Baba a întrebat cine e, a răspuns că poștașul, baba a deschis, el a dat buzna în casă, baba a început să țipe să n-o violeze, el a zis că a venit s-o omoare, moment în care baba a devenit violentă și a încercat să-l zgârie, el s-a ferit abil și i-a aplicat o directă, baba a căzut, el s-a întors să închidă ușa, baba s-a ridicat și i-a sărit în cârcă, a început să se rotească prin apartament în timp ce ea se ținea ca râia, până la urmă s-a aruncat pe spate într-un procedeu de wrestling, lășind-o pe babă pe gresia din bucătărie. Amețit, s-a dus în sufragerie să se odihnească pe canapea, dar abia ce apucase să-și tragă sufletul, că baba s-a ivit în prag, cu o falcă-n cer și una-n pământ, și s-a îndreptat șontăcând spre el, bodogănind cu chipul schimonosit, de l-a băgat în sperieți, dar a avut prezență de spirit și din doi pași a ajuns la bibliotecă, de unde a luat o carte a scriitoarei, care suferea de cultul propriei personalități, prin urmare toate cărțile din bibliotecă erau doar ale ei, și i-a aruncat-o în cap.

Fiind un volum în ediție de buzunar, baba n-a fost prea afectată și a continuat să șchiopăteze înfricoșător,

iar el a pus degrabă mâna pe altă carte, și de data aceasta a nimerit ediția de lux a romanului unanim considerat drept *magnum opus*-ul autoarei, un roman total de șapte sute de pagini, tipărit pe hârtie groasă, având coperti cartonate mătăsoase, un roman greu, atât de greu încât a fost nevoit să-l ridice cu ambele mâini și să-l azvârle ca pe un bolovan în fruntea babei, dând-o cu cracii în sus. N-a apucat să răsufle ușurat, că baba s-a și săltat în fund și a dat să se ridice, moment în care a fost cuprins de un soi de frenezie amestecată cu groază și i-a tot azvârlit cărți în cap până când baba a rămas fără suflare.

Povestitorul a tăcut din nou. Fără o vorbă, criticul s-a ridicat și s-a îndreptat spre ieșire. A tras de ușă, însă era încuiată. S-a răsucit către amfitrionul slinos și i-a cerut s-o descuie. Acesta nu i-a răspuns. Criticul s-a năpustit asupra lui și l-a apucat de guler. Atunci, ca prin vis, l-am văzut pe tânăr scoțând o cărțoaie din geantă, pășind ca o felină înspre critic și pâlindu-l cu ea în cap. O fată a țipat. Criticul s-a prelins pe dușumea. Atacatorul s-a întors și ne-a cerut să nu intrăm în panică, deoarece situația era sub control. Moșul a intrat în panică și a început să strige după ajutor. Ceaslovul s-a înălțat din nou și moșul s-a prăvălit lângă critic. Poetul underground și celălalt slinos au tras două scaune pe scenă, i-au săltat pe ele și le-au legat mâinile la spate. În acest timp, tânărul ne-a cerut iar să ne păstrăm calmul.

– Publicul cititor e sfânt, a spus, voi sunteți martorii noștri.

Poetul a luat o sticlă cu apă și i-a stropit pe prizonieri, apoi, după ce aceștia și-au revenit, slinoșii s-au postat în stânga și-n dreapta lor. Criticul și-a scuturat furios coa-